

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Jeg er lidt forbløffet over, at hr. Steen Gade bebrejder mig, at jeg siger, der skal være folkeafstemning, hvis der er substantielle ændringer. Det er et ordret citat af SF's formand, hr. Holger K. Nielsen, og jeg betragtede det faktisk som en venlighed, at jeg brugte det samme ordvalg.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Nu skal hr. Ove Fich jo ikke misforstå det derhen, at jeg er imod, at der kommer en folkeafstemning, hvis der er substantielle ændringer.

Og jeg er helt klar over, at det er et citat af noget, SF's formand har sagt i et interview eller et andet sted, men det behøver jo ikke at have været det mest præcise udtryk, SF's formand har haft på munden på det tidspunkt, hvor han gav det interview. Derfor formulerer jeg mig, som jeg gør i dag.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Annette Just i ordførrækken.

Annette Just (FP):

Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at hvis der bliver bare den mindste lille smule ændringer i traktaten hen imod en tættere union, så skal vi have det ud til en folkeafstemning.

Og selv om der ikke lige i dag kan findes et flertal for dette beslutningsforslag, vil jeg også herved garantere regeringen, at det vil komme igen og igen og igen, indtil vi får sikkerhed for, at vi får den folkeafstemning, hvis vi bare kommer så meget som et halvt skridt nærmere mod en tættere union, som vi har hørt hr. Kent Kirk tale om, som vi har hørt Venstres ordfører tale om, og som vi også har hørt fra flere af regeringspartierne, at man ønsker. Så der skal ikke være nogen tvivl om, at Fremskridtspartiet går ind for dette beslutningsforslag.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil blot sige, at jeg synes, de formuleringer, hr. Steen Gade kom med: at ved en traktatændring skal der naturligvis være en folkeafstemning, er en udmærket måde at sige det på. Vi vil i hvert fald gerne være med til at affatte det således.

Jeg er meget glad for, at der i hvert fald er fire partier, der har meldt klart ud, at vi selvfølgelig skal have en folkeafstemning om resultatet af

den regeringskonference. Om der så er et problem med de statsretlige former, som hr. Steen Gade pegede på, kan det vel også løses ved affattelsen.

Men problemet er jo altså, at statsministeren, bakket op af et flertal i dag, kom med en melding, der igen rejser tvivl om regeringens vilje til at udskrive en folkeafstemning efter regeringskonferencen.

Vi havde jo diskussionen for nogle få uger siden, hvor statsministeren kom med nogle udtalelser, der kun kunne fortolkes sådan, at man ville holde muligheden for at smyge sig uden om en folkeafstemning åben.

Så retter udenrigsministeren op på det, det skal medgives ham, og kommer med den kloge betragtning, at det er en parlamentarisk skik her i Danmark, som skriver sig tilbage til 1986, at når der sker sådanne ændringer af det europæiske grundlag – jeg tror, det var det udtryk, udenrigsministeren brugte – så har vi folkeafstemninger her i Danmark.

Men jeg lagde mærke til, at det ikke var det, statsministeren sagde i dag. Det var ikke det, udenrigsministeren sagde i dag. Det var et tilbagefald til den oprindelige melding, som statsministeren kom med, og det kan jeg kun opfatte sådan, at man nu faktisk ønsker at trække sig tilbage til den position, hvor vi så igen sidder med tvivlen, hvor regeringen igen giver det signal, at man altså ikke vil love at holde en folkeafstemning. Det synes jeg er et meget kedeligt tilbageskridt. Jeg troede egentlig, at udenrigsministeren havde fået sat den sag på plads, men det har han åbenbart ikke.

Så min opfordring skal være, at udenrigsministeren igen overtager sit sagsområde på dette felt og kommer med den klare melding, som han gav – vistnok på et møde i Rådet for Europæisk Politik i salen lige her nedenunder. Det var en melding, der kom efter en debat med bl.a. den tidligere formand for Europaudvalget, som hed Markedsudvalget dengang, Ivar Nørgaard, og undertegnede, som også var til stede, hvor vi netop henviste til de diskussioner, der havde været i 1986. Det håber jeg meget stærkt at ministeren vil gå op og få bragt på plads igen.

Peter Duetoft (CD):

I min skoletid var der noget, der hed et induktionsbevis. Det var noget med, at når noget skete én gang, så så man, om det også skete anden gang, og når det var sket anden gang, så prøvede man én gang til, og så gjorde man det tredje